

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/308/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204545
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113204545.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 16C/231/2013-37 zo dňa 27.03.2014, v spojení s opravným uznesením č.k. 16C/231/2013-44 zo dňa 10.04.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 2.060,33 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 412,07 Eur majúcej vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „exekučný súd“), pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie prvostupňový súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a 5, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 2 písm. c), d) a § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“). O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Vecne súd argumentoval tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že by bol v neistote počas doby od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej, nepreukázal hrozbu škody, nepreukázal riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky a ani nepreukázal, že v postupe Okresného súdu Senica boli zistené pochybenia a prieťahy v konaní. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ani ich výšku.

Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica v exekučnom konaní, keď nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zmiatnutí žiadosti o udelenie poverenia, ku ktorému došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 188 dní. Údaje navrhovateľa sú nesprávne, zavádzajúce a vyplýva z nich, že navrhovateľ ako oprávnený nemal o veci prehľad, na základe čoho

vyznievajú jeho vyjadrenia o údajnej majetkovej škode, či dôvodoch pre nemajetkovú škodu značne nedôveryhodne. Súd zistil, že súdny exekútor dňa 14.01.2011 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a Okresný súd Senica uznesením zo dňa 30.03.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda nie po 174 dňoch od doručenia žiadosti, ako to tvrdil navrhovateľ.

Poukázal na znenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, v zmysle ktorého za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Uvedené ustanovenie zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorá predpokladá splnenie súčasne troch podmienok, a to 1/ nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2/ vznik škody poškodenému, a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa neviaže na vydanie rozhodnutia v predpísanom konaní a s rozhodovaním nemusí súvisieť, alebo ide o postup v konaní smerujúci síce k vydaniu rozhodnutia, ktorý sa však bezprostredne v obsahu rozhodnutia neodrazí; úradný postup nie je možné upraviť natoľko detailne, aby pokrýval všetky predpísané dielčie kroky, ktoré je potrebné v rámci výkonu právomoci uskutočniť, preto správnosť úradného postupu musí byť hodnotená i z hľadiska účelu, ku ktorého dosiahnutiu postup orgánu verejnej moci smeruje.

S poukazom na uvedené považoval súd nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica za neopodstatnený. I keď Okresnému súdu Senica bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.01.2011, ktorú žiadosť súd zamietol dňa 30.03.2011, teda rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 76. deň od jej doručenia súdu a nie s omeškaním viac ako 174 dní, ako uviedol navrhovateľ v návrhu na začatie konania, keď ohľadne prípadného prietahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Súd má právo v exekučnom konaní preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania. Exekučný poriadok určuje lehotu len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie na vydanie iného rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, ak má súd za to, že nie je zákonný dôvod na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne, resp. čiastočne zamietne, pričom takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré rozhodnutie by zákon stanovil pätnásťdňovú lehotu. Pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (resp. čiastočnom zamietnutí) zákonná lehota neexistuje, a preto nie je možné konštatovať, že vo veci vedenej na Okresnom súde Senica pod spisovou značkou 3Er/25/2011 nebola nedodrzaná zákonná lehota na vydanie rozhodnutia, keďže zákon v čase podania návrhu na súd takúto lehotu neurčoval. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov zo strany exekučných súdov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Súd dospel k záveru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by počas doby od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej bol v neistote a hrozila mu akákoľvek škoda; nepreukázal tiež že táto doba viedla k strate jeho legitímnych očakávaní (že nastane zákonom predpokladaný stav), a že toto vyvolalo riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal vznik uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy i napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, keď účastníci konania majú dôkaznú povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Navrhovateľ si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorá mala predstavovať výšku istiny s príslušenstvom s odôvodnením, že táto istina s príslušenstvom nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, s ktorým tvrdením sa súd nemôže stotožniť, nakoľko žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá z dôvodu nespôsobilosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a bol to práve sám navrhovateľ, ktorý si zvolil postup pre vymáhanie istiny s príslušenstvom cestou rozhodcovského súdu a nie všeobecného súdu. Neúčinný (nulitný) rozhodcovský rozsudok nepredstavuje žiadnu prekážku pre následné prejednanie a rozhodnutia vo veci, pretože podľa ustálenej judikatúry nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia

odpadá prekážka res iudicata na uplatnenie práva na všeobecnom súde. Navrhovateľ neuviedol a ani žiadnym spôsobom nepreukázal, že by podal žalobu na všeobecnom súde o zaplatenie predmetnej istiny s príslušenstvom voči dlžníkovi, ktoré konanie by bolo zastavené pre prekážku res iudicata. Taktiež nie je možné s istotou tvrdiť, že by práve pri uplatnení nároku na zaplatenie istiny s príslušenstvom v konaní pred všeobecným súdom bol navrhovateľ úspešný v celom rozsahu. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že práve obdobie, v ktorom nebolo rozhodnuté súdom o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, viedlo k zániku zákonnej vymožitelnosti pohľadávky na zaplatenie istiny s príslušenstvom, teda k zmenšeniu existujúceho majetku navrhovateľa. Navrhovateľ svoje tvrdenia o vzniku majetkovej škody v žalobe všeobecne popísané nijako nepreukázal a určenie, resp. vyčíslenie výšky majetkovej škody v žalobe sa nedá považovať za relevantný dôkaz o jej vzniku.

Súd tiež konštatoval, že ani v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy nie sú dané dôvody na jej priznanie z vyššie uvedených dôvodov. Samotné vedenie exekučného konania, bez ohľadu na jeho dĺžku, nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a ani nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní, keď tieto riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Navrhovateľom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy nebola zo strany navrhovateľa podložená reálnymi skutočnosťami a dôvody jej priznanie boli v žalobe uvedené len všeobecne a nevzťahujú sa priamo na navrhovateľa ako obchodnej spoločnosti. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, keďže im ujma nevzniká priamo, a preto sú postoje a pocity členov riadiacich orgánov a majiteľov navrhovateľa irelevantné. Zánik podnikateľských aktivít a zánik už vytvorených podnikateľských plánov navrhovateľ žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, či ujmom, musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, či ujmy, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za vznik škody, či ujmy. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti len vo vzťahu ku škode, či ujme, ktoré boli priamo spôsobené práve a iba týmto postupom, čo v prejednávanej veci preukázané nebolo. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd dospel k záveru, že navrhovateľovi ani žiadna škoda, či ujma nevznikli. Vzhľadom na vyššie uvedené, i v prípade, že by navrhovateľovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná príčinná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod spisovou značkou 3Er/25/2011. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod spisovou značkou 3Er/25/2011 došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom, a preto súd návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

V konaní odporca vzniesol námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 - o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nakoľko žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 14.01.2011, preto sa súd vznesenou námietkou premlčania ani nezaoberal. Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázal, že by mu trovy konania vznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K jednotlivým dôvodom odvolania žalobca uviedol, že namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku

právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd tak svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej „O.s.p.“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p..

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Podľa žaloby žalobca v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním podľa § 38 Exekučného poriadku súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 203600106 dlžníkom (povinným) F. A., pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 17228/2010. Nakoľko exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, keďže exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a nie rozhodnutie rozhodcovskej komisie, pre ktoré vtedy táto lehota neplatila. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.03.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 174 dní). Uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že mu vznikla majetková škoda vo výške 2.060,33 Eur, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo k vyvolaniu rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvenčii povinného. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv a uviedol aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy a to: - neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo na rovnosť v spoločnosti, - úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jej majiteľov, - nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy a realizácia základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite. Uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy použil navrhovateľ možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné priesťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený priesťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. cca 660,- Eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov súdmi v civilnom konaní. Nemajetkovú ujmu vyčíslil sumou 412,07 Eur. Výpočet nároku uskutočnil alikvotným pomerom 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie uvedenej doktríny ústavného súdu 660,- Eur za rok.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval, preto podal túto žalobu.

Žalobca za nesprávny úradný postup exekučného súdu označil skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Z vykonaného dokazovania, z priloženého exekučného spisu Okresného súdu Senica, sp. zn. 3Er/25/2011 zistil, že súdny exekútor dňa 14.01.2011 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré konanie bolo u exekútora vedené pod sp. zn. EX 17228/10. Okresný súd Senica uznesením č.k. 3Er/25/2011-10 zo dňa 30.03.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 27.04.2011.

V exekučnom konaní teda súd rozhodol v zmysle § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., nakoľko zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, súd nebol povinný do 15 dní od doručenia žiadosti písomne

rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej zamietnutím, pretože pre toto rozhodnutie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. nestanovuje lehotu.

Keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia Okresnému súdu Senica (od 01.06.2010 do 31.05.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v čase predmetného konania Okresného súdu Senica zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pre exekučné tituly, ktorými sú rozhodnutia rozhodcovských súdov, ako tomu bolo i v danom prípade, neplatila a teda zákon vydanie rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora v prípade, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok žiadnou lehotou nelimitoval. Vzhľadom na to je potom potrebné uzavrieť, že Okresný súd Senica v predmetnej veci rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora pre vydanie poverenia po lehote 15 dní neporušil žiadne zákonné ustanovenie. Odhliadnuc od uvedeného zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti v zmysle cit. ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na jeho znenie platí iba vtedy, ak súd vydá poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora, ale zákon v citovanom ustanovení žiadnou zákonnou lehotou nelimituje. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd zhodne s prvostupňovým uzatvára, že postupom dotknutého súdu v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodrжал zákonné

lehoty a teda k porušeniu povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Závery prvostupňového súdu v tomto smere sú preto plne správne.

Nie je dôvodná argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že ust. § 9 ods. zák. č. 514/2003 je aplikovateľné len na zodpovednostné vzťahy, ktoré vznikli od 01.01.2013.

Súd prvého stupňa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nepoužil v znení účinnom od 01.01.2013. Na predmetné ustanovenie prvostupňový súd poukázal v rámci použitých zákonných ustanovení v znení spred 01.01.2013. Toto zákonné ustanovenie v znení po 01.01.2013 na vec neaplikoval.

Pokiaľ ide o posúdenie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Senica v danej veci, ktoré by malo spočívať všeobecne v zbytočných prietahoch pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné poukázať na to, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prietahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prietahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na prietahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinné od 01.01.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 01.01.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadávať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorá sčasti ani nie je súladná s odôvodnením napadnutého rozsudku a ktorá vzhľadom na vyššie uvedené ani nie je spôsobilá dosiahnuť navrhované zrušenie napadnutého rozsudku, prípadne jeho zmenu.

K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupom, od ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody žalobcu. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nevhodné. K úvahám žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie vecí v primeranom

čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.